

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתלג

ערב שבת קודש פ' בהעלותך, ט"ו סיון ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

המרא דאתרא דשכונת קראון הייטס

"כאן צוה ה' את הברכה"

"אביר שבאבירים"

הרה"ג הרה"ח התמים הר"ר יהודה קלמן ע"ה

ב"ר אברהם יהושע ע"ה

מארלאו

נפטר ביום כ"ף סיון ה'תש"ס

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו "אשת חבר" מרת ח' בת רבקה תח'ל

לאריכות ימים ושנים טובות מתוך בריאות הנכונה

עד ביאת גואל צדק

נדפס ע"י

הרה"ת ר' אליעזר וזוגתו מרת צירל רחל

ומשפחתם שיחיו טורין

*

לעילוי נשמת

ר' נתנאל ב"ר אפרים ע"ה נסים

נפטר ביום ט"ז סיון ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת דבורה תח'ל נסים

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת ר'שא שיחיו נסים

ר' אפרים וזוגתו מרת מריטה שיחיו נסים

ר' דוד וזוגתו מרת אורה שיחיו בורק

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"נ ר' יוסף אר' לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

כמה אפשר להיות עניו?! / שי"פ בהעלותך התשמ"א

זמן הגאולה

8

ההוראה מ"חלשה דעתו" של אהרן הכהן / פרשת השבוע באור הגאולה

וילחום מלחמת ה' - וינצח

12

ממשלה שתותר על ירושלים לא תתקיים אף יום! / שיחות בענין שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

הבנת פירוש רש"י כפשוטו דווקא / צילום ממענה הרבי על שאלות המניחים בפרשתו

ב"ה.
א. נחמתי בהסיוחה בביאור פירש"י בפ"י. בהקלוחך, אשר את סענתם ילטה
נגרעו וילכלחו הקריב את קרבן ה"י היו שני שקנות טונוה. באחילה, ידעו רק
אשר הפסח הוא יזבח" (כפ"ט כפרשת בא יב, כז), ושה"זבח" צריך לשמש כקזרה
וכפ"ט בפ"י אחרי יז, ג-ה). ומכיוון שהפסח אינו יכול ליכנס לקזרה, ככילא ידעו
זאין יכולים לשוחטו - "ולא יכלו לעשות הפסח". ולא שפ"ט אטרו ילטה נגרעו,
הייחוסו אחר עקורם, נאח"כ, יעשו הם עצמם שארי חקנינים קפספת, היינו סוודקו
אח חרם כפספת. כי חטבו שזריקת הדם א"צ להיות בעזרתו, ואפטר גם במקום אחר,
וכמו קט מצרים שה"י על הסודות ועל הסקוף. ועל זה השיב טעם "אין
זדטים קרבים בטובתו", והוא טעם הידע להם, אשר הפסח הוא (לא רק יזבח"
בלעם, כי אם, גם) "קרבן ה"י - קדשים, שצריך להיות נקרב בקזרה ובטמיה. וכן
אטרו וילכלחו הקריב את קרבן ה"י - יזרק הדם עלינו בכתבים שהורים כו", דאף
יהיה קרבן ה"י וצריך לזרוק בקזרה ובכתבים שהורים, מ"ם, יזרק הדם עלינו,
הכתבים יזרקו את הדם עקורם.

כפ"ט (אכרי קמח)
ע"ה זקוק סוף (א) טעם הפירוש כחשוב טעם "אין קדשים קרבים בטמיה" דלכאורה
מה בכך אשר הפסח הוא "קרבן ה"י" (קדשים) וזריקתו צ"ל בטמיה, והרי גם ישראלים
הטהורים לא יזרקו בעצמם את הדם, רק הכתבים יזרקו עקורם, וטעם המסורן הוא
שהם פגמים, ובהו הפירוש ב"אין קדשים קרבים בטמיה" (גם הכוונה, היטתה את
להם "אין קדשים קרבים על מי שהוא טמא, כי כן הוא הדין קדשים טמאים"
והם יזרקו עקורם יזרק הדם עלינו, וז"ל (פ"ט י"ט).
כ"ה) (ב) בפ"י אחרי יז, ד, נאמר חלשון "קרבן ה"י", וברש"י (שם ג.)
כ"ה) (ג) הכתוב סוף, ומכיוון שהקזרה (אשר היא טמיה) לא ידעו שהם קדשים,
רק זרק בעצמם, אפ"כ ידעו והיטתו צ"ל בעזרתו (והרי נחמתי בהסיוחה טענתם
הכתבים הקודמות, דפ"ט "ולא יכלו לעשות הפסח" (ולא שלא הניחום) הוא טעם
עצם ידעו שאין יכולים לעשותו?
הוסף הוסף
(ג) בהסיוחה שכתבים אצאגת הקודשים, הי"י יזרקו "אשר להם
כ"ה) (ד) הוסף הוסף
(ה) הוסף הוסף

לזכות
הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא שיחיו
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחיו שגלוב

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר **צבי הירש ע"ה סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב ע"ה** - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

הבנת פירוש רש"י כפשוטו דווקא

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים
על ביאור בפרש"י בפרשתנו (בהעלותך ט, ז)

(השיחה נדפסה בלקו"ש חכ"ח ע' 68 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה ובסוגריים מרובעות):

(א) מהו הפירוש בתשובת משה "אין קדשים קרבים בטומאה", **[כפשוטו (שהרי בפרש"י עה"ת מדובר כאן) שכשיש טומאה – אין קדשים קרבים. שהם הפכים: (י"ל דוגמא: כפרה על שציער עצמו מן היין (פרש"י נשא ו, יא) מביאה רק לאחר שמטהר דוקא]. ע"ז הקשו בהנ"ל הא: דלמא רק בנוגע לעצם פעולת ההקרבה [?] והאכילה) – אבל לא לענין דלהקריב קרבן (ושאני נזיר כו' – וע"ד המבואר בספרי כאן בדרכי לימוד ההלכה – או ששם מפני שלא נזהר כו')]** דלכאורה, מה בכך אשר הפסח הוא "קרבן ה" (קדשים) וזריקתו צ"ל בטהרה, והרי גם ישראלים הטהורים לא זרקו בעצמם את הדם, רק הכהנים זרקו עבורם, ומהו החסרון בזה שהם טמאים [– טומאה וקרבן (ומקדש) סתירה זל"ז –]. ומהו הפירוש ב"אין קדשים קרבים בטומאה"? (באם הכוונה, שמשה אמר להם שאין קדשים קרבים על מי שהוא טמא, כי כן הדין הוא דקדשים, הרי לא הי' להם [להקשות] "זרק הדם עלינו"? [וע"ד "אם שמעת כו" (פרש"י שמיני יא, יט)].

(ב) בפ' אחרי (יז, ד), נאמר **[בתחלת הפ']** הלשון "קרבן לה", ובפרש"י **[ומיוסד ע"ז ההתחלה – (שם, ג):** במוקדשין הכתוב מדבר **[שנא' להקריב קרבן. ותיכף ממש לאח"ז (ובכ"ז "כמובן" לא שמו לב לזה) כ' שזבחייהם צ"ל לפתח אוה"מ (אלא שבבהעלתך נתברר – שאין זבח שלא יהי' ג"כ קרבן)].** ומכיון שמקודם (טרם שאמר להם משה) לא ידעו שהם קדשים, רק זבח בעלמא, פאאן ידעו **[מפ' מפורש כנ"ל]**. ששיחטתו צ"ל בעזרה (והרי נתבאר בשיחות שבשבתות הקודמות, דמ"ש "ולא יכלו לעשות הפסח" (ולא שלא הניחום) הוא שהם עצמם ידעו שאין יכולים לעשותו)?

כמה אפשר להיות עניו!?

האשה, בני-ישראל, היא אשה ומלכה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאז צריך הבעל - המלך, להעמיד לה את כל צרכי' בתור מלכה ● לכני-ישראל יש את מלא הזכות לתבוע: מה זה הגלות הזו, מה זאת-אומרת שהבעל הלך למדינת הים כה-בשעה שהיתה חופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל בין האשה (בני"י) והבעל (הקב"ה), ובנוסף לכך האשה נקי' וטהורה - ואם-כן, היתכן שהבעל הלך למדינת הים, היתכן שישנו גלות!?! ● ורק כיון שבני ישראל הם כאלו ענוים, שגדולים מהם אי אפשר להיות - לכן אינם תובעים זאת. אבל, כמה השיעור להיות עניו - תן דפיקה על השולחן ותגיד שיביאו את משיח תיכף ומיד!! ● משיחת ש"פ בהעלותך ה'תשמ"א - בלתי מוגה תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

ועוד: מה הפשט שהמדובר בסוף סוטה הוא רק בנוגע ליהודים, הלא מדובר שם גם על המצב שיהי' בעולם?

ב. והביאור בזה:

כל העולם נברא "בשביל ישראל שנקראו ראשית"⁴. אמנם, ישנם ענינים בעולם השייכים באופן ישיר לבני ישראל, ישנם ענינים בעולם השייכים בגלוי רק לגוים וישנם ענינים בעולם השייכים במשותף הן לבני ישראל והן לגוים.

ובזה מתבטא החילוק בין המדובר בסוף מס' סוטה למדובר במס' סנהדרין:

א. בנוגע לשאלה ששאלו¹ על הנכתב במכתב כללי (די"ג אייר תשמ"א²), אודות "המצב הרוחני והגשמי - בעולם כולו, בנוגע ליהודים ובנוגע ליהדות, הלא יציב בכלל וההולך ומתדרדר ר"ל", בהערה על המילים **בעולם כולו**: משא"כ המדובר בסוף סוטה: בעקבות משיחא כו' - שהוא בנוגע ליהודים.

ולכאורה - הקשו - מדוע לא מזכירים (במכתב) את הסימנים המובאים במס' סנהדרין³ אודות מצב הגוים בעולם בעקבתא דמשיחא, שהם ילחמו זה בזה כו'?

1) בהערות התמימים ואנ"ש דמאריסטאון גליון רטו.

2) נדפס בלקו"ש חכ"ב ע' 321.

3) צז, א ואילך.

4) רש"י בתחלת פירושו עה"ת. ועוד - נסמן בלקו"ש חי"ט ע' 192 הערה 48.

במס' סוטה מדובר אודות מצבם של בני ישראל בעקבתא דמשיחא, וכיון שכל העולם נברא בשביל ישראל, מדובר שם על ענינים שיהיו בעולם הקשורים באופן ישיר לבנ"י, או על ענינים משותפים הקשורים הן לבנ"י והן לגוים.

ולדוגמא הענין שמובא שם⁵, אשר בזמן דעקבתא דמשיחא יהי "היין ביוקר" – דבר הנוגע לבני ישראל באופן ישיר בנוגע ליין לקידוש ולהבדלה; אולם אין הכוונה שרק היין לקידוש ולהבדלה (הקשור לבנ"י) יתייקר ולא כל שאר היינות שבעולם, אלא ודאי שכל היינות יהיו ביוקר, אך זה מובא במס' סוטה רק משום שזה נוגע לבנ"י.

משא"כ במס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם, אשר כולל בתוכו גם את אותם ענינים השייכים בגלוי רק לגוים, וכן את הענינים המשותפים שישנם אצל הגוים ובני ישראל.

ג. עפ"ז יובן מה שהגמ' אומרת שם בסנהדרין⁶ בנוגע לסימנים דעקבתא דמשיחא, ש"אין לך קץ מגולה מזה", שם מדובר אודות הסימנים שיהיו אצל הגוים בעולם, שילחמו זה בזה, וזהו דבר הנראה בגלוי, "מגולה".

ובפרט כפי שרואים בגלוי איך זה מתקיים כעת, כיצד הם יורים והורגים אחד את השני (אלא שאת ההכנות לכך לא רואים בגלוי, אך את המעשה בפועל רואים בגלוי).

משא"כ הסימנים המובאים במס' סוטה הם ענינים הקשורים לבנ"י ביחס להקב"ה – דברים שאינם נראים בגלוי לעיני בשר, ולדוגמא הענין ד"בת קמה באמה כו" שמובא שם, וכיו"ב.

[וזהו (גם) הסיבה לכך שבמכתב צויין דוקא לגמ' בסוטה, כיון שהוא נכתב בחודש אייר (י"ג אייר⁷) באמצע ימי הספירה שיש

(5) מט, ריש ע"ב.

(6) צח, א.

(7) יום היאצייט של הו"ח ר' ישראל ארי' לזב ז"ל, אחיו של – יבלחט"א – כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א.

להם שייכות עם מס' סוטה – כידוע המנהג שכ"ק מו"ח אדמו"ר גילה⁸ שבימי הספירה ילמדו מס' סוטה ויסיימוה עד חג השבועות, כשמסיימים לספור ספירת העומר].

ד. והנה, הטעם לזה שבמסכת סנהדרין מדובר אודות מצב העולם (בעקבתא דמשיחא) ואילו במסכת סוטה מדובר אודות מצב בני-ישראל:

סנהדרין ענינם – לתת הוראות ולפסוק איך על כל העולם להתנהג, לכן במס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם.

משא"כ הענין של סוטה לא שייך כלל אצל גוים, אלא רק אצל בני"י – שהרי כדי שתהי' סוטה בהכרח שתהי' נשואה על ידי חופה וקידושין כדת משה וישראל, ובאם הי' הענין ד"ונסתר"ה⁹ – היא הופכת לסוטה; לכן במס' סוטה מדובר אודות המצב אצל בני ישראל.

ה. הביאור בפרטיות בהשייכות של סוטה לבני-ישראל דוקא – כפי שזה ברוחניות הענינים:

הוזכר לעיל שכל הענין דסוטה שייך רק אצל בני"י, כיון שלאשה מוכרח שיהי' בעל שנישאה לו בחופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל.

הענין של בעל ואשתו, איש ואשה, הוא – הקב"ה ובני ישראל, אשר משתלשל למטה בצורת איש ואשה (כמדובר בארוכה בשיר השירים), שביניהם היו חופה וקידושין.

אמנם אח"כ יכול להיות הענין ד"כי תשטה אשתו"¹⁰, שאצל יהודי תכנס רוח שטות והוא יעבור עבירה, ש"אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות"¹¹, אבל אח"כ

(8) "היום יום" ז' אייר.

(9) נשא ה, יג.

(10) שם, יב.

(11) סוטה ג, א (הובא ברש"י ע"ה). וראה באתי לגני התש"י פ"ג.

לחץ, אבל כאשר הגויים מרגישים בחולשה באיזו נקודה, ושאפשר ללחוץ – לוחצים... ר' הלל זיידמן: זה חדש לגמרי בשבילי. בהיותי בארץ ישראל שוחחתי עם כמה ראשי מפלגות וכולם היו מאוחדים בדעתם בדבר ירושלים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: זה באופן רשמי, אבל למעשה זה לא כך.

ר' הלל זיידמן: דיברתי עם מנחם בגין בעת שביקר כאן באחרונה, ולא שמעתי ממנו שום דבר על זה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: גם הוא אינו די איתן בנדון זה. דיברתי על זה עם איש מן הצמרת בישראל, והוא בהיותו איש ישר אמר לי, שאינו מסכים איתי, ועד שהטיף לי, אם יפול ח"ו חייל אחד, והרי פקוח נפש דוחה כל התורה כולה וכו'.

ר' הלל זיידמן: הרי אפשר לברר את הדבר?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מסופקני אם אפשר לברר. אינני מאמין אם לממשלה עצמה ברורה עמדתה בנדון זה, ויתכן שיעבור עוד זמן עד שתוברר.

(ע"כ מה שפורסם מיחידות זו)

ישנו יהודי שצועק ואומר כי הוא הוא זה שיביא את השלום!

[.] כמדובר כמה פעמים, מסירת שטחים פוגעת מיד (לא בעוד כמה שנים) בבטחון ובפיקוח-נפש של כמה וכמה מבני-ישראל.

ואעפ"כ ישנו יהודי שנמצא בהלך-רוח כזה – צועק ואומר שהוא המנהיג של כמה וכמה מבנ"י והוא זה שצריכים לעשות כפי מה שנראה בעיניו, והוא הוא זה שיביא את השלום!

– לא יתכן שלום של קיימא כאשר הוא בנוי על גזל, ולא יתכן שלום של קיימא כאשר הוא בנוי על ענין שמעמיד בסכנה אפילו יהודי אחד, על-אחת-כמה-וכמה עניין שמעמיד בסכנה כמה וכמה מבני-ישראל, הי'-לא-תהי'; ולא יתכן שלום של קיימא כאשר לא קיים צד שני שאיתו ניתן לדבר.

(תרגום חפשי משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

מוכנים אפילו ליהרג, העיקר לא לפרוש מהכסאות...

אחד כתב לי אימרה חדשה שישנה בארץ ישראל – 'הרג ואל יפרוש'... הרי ישנו הדין ד"הרג ואל יעבור", ועכשיו יש אימרה חדשה – 'הרג ואל יפרוש'!

שאלתי אותו: מה הכוונה בזה? וענה לי: מה אינך מבין, 'הרג ואל יפרוש' – מוכנים לעשות את כל הענינים, אפילו ליהרג, העיקר לא לפרוש מהכסאות... כדי להאחז בכסאות מותר להעמיד שנים וחצי מליון יהודים בסכנה, ר"ל היל"ת!

(משיחת ש"פ בהעלותך ה'תש"ל - בלתי מוגה)

ממשלה שתותר על ירושלים לא תתקיים אף יום!

בקשר עם חידוש הדיבורים על מסירת שטחים בעיה"ק ירושלים לשונאי ישראל היל"ת, אנו מביאים בזאת קטע נדיר ומיוחד מיחידות של ר' הלל זיימן (שהי' אז עתונאי ועסקן דתי בארה"ב) אצל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בתחילת חודש כסלו ה'תשכ"ח (בלתי מוגה)

(יחידות זו נחשפה לראשונה בגליון ה-300 של "יחי המלך")

ר' הלל זיימן: הנשיא שז"ר אמר לי: אני מבין שכולם שואלים מדוע הרבי אינו בא ארצה. אני אינני שואל (אמר שז"ר והוסיף): אינני משיא עצות לרבי, במיוחד מיום שנכנסתי לשלטון. אבל דבר אחד אני כן מבקש, שהרבי יואיל לצוות על מספר חסידי ואנשי מעשה, שיעלו לירושלים העתיקה על מנת לשקם מחדש את שכונת חב"ד, מיסודו של ה"צמח צדק" ז"ל. מר משה סגל כבר השתקע שם. המרכז מטעם הממשלה לעניני ירושלים העתיקה קבל הוראות להעניק כל עזרה למטרה זו. יבואו אנשי מסחר, תעשי' ומלאכה, בכדי שהישוב בשכונה יהי' נושא (את) עצמו. פוסקים שאסור לעזוב את שטחי ארץ ישראל, אבל הם עדיין אינם שלנו – כל זמן שיהודים אינם מיושבים בהם.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אנו מוכנים לזה, ואף מונח כסף למטרה זו. גם מקוה אני שימצאו אנשים להגשמתה. אולם, גורלה של ירושלים העתיקה עדיין מונח בספק. מחפשים איזו נוסחה שלפי' הרובע העתיק יואר ערבי. מובן, שאין בכוחה של שום ממשלה לוותר על ירושלים, כי לא תתקיים במקרה זה אף יום, אבל מחפשים נוסחה שלפי' ירושלים העתיקה תשאר בשלטונה של ישראל "לפנים", בעוד שלמעשה יואר ה"סטאטוס קוו", ולא יהי' מקום לישוב יהודי שם. אם הי' לליובאוויטש הרבה כסף היינו מסתכנים, אבל אין לנו, ואיך אפשר להשקיע כספים על ספק.

אשר לבית כנסת חב"ד בעיר העתיקה – עשינו לשיקומו ושיפוצו כדין (כאן סיפר לי הרבי בסיפוק רב אודות ביקורו של שז"ר בבית כנסת זה למחרת יום הולדתו), אבל שכונה שאני.

ר' הלל זיימן: מדוע מחפשים בישראל נוסחה?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: משום שוואשינגטון מפעילה לחץ, וכמובן אי-אפשר להתעלם ממנו, והרי לא אדרוש ממר אשכול שיתקוטט עם וואשינגטון בגלל שכונת חב"ד. אף אם הי' שואל בעצתי לא הייתי מייעץ לו נוכח התלות באמריקה מבחינה בטחונית

אם הממשלה היתה באמת איתנה בהחלטתה לא לזוז – לא היתה וואשינגטון מפעילה

מתגלה שהיהודי לא נטמא והוא טהור ונקי לגמרי¹² – שהרי כל ענין העבירה בא מצד הרוח שטות, ולא מצד היהודי עצמו, וכמ"ש בזהר¹³ "נפש כי תחטא¹⁴ – תוהא?! אצל יהודי לא יכול להיות ענין של חטא, אלא שמצד שנכנסה בו רוח שטות – עבר עבירה בפועל.

וכיצד מגלים שהיהודי באמת טהור – ע"י שנותנים לו מ"מי המרים המאריים"¹⁵, אלו הם אלפי השנים שבני-ישראל נמצאים בגלות, יום אחר יום, שנה אחר שנה, מאות שנים אחרי מאות שנים ואלף שנים אחר אלף שנים של גלות! וזה מגלה שכל יהודי הוא טהור ונקי, עד שאפילו קל שבקלים מוכן ללכת במסירות-נפש כאשר זה נוגע לעצם השידוך שבינו להקב"ה¹⁶! יש לו הרי "בעל" – הקב"ה, אזי כזוה נוגע לעצם הקשר שלו עם הבעל – הוא הולך על מסירות-נפש!

ורק מצד זה ש"אשר הרעותי" – שהקב"ה ברא את היצר-הרע¹⁷, יכולה להיות "הוה אמינא" הפוכה (מרצון הבורא).

ו. והנה, כיון שהקב"ה הוא ה"בעל" של בני-ישראל, עליו לתת להם הכל, "שארה כסותה ועונתה"¹⁸.

ובפרט שהיחוד דהקב"ה (איש) עם בני-ישראל (אשה) הוא יחוד כזה, שלא יכול להיפסק כלל – כיון שבמתן-תורה "כפה עליהם הר כגיגית"¹⁹, ועי"ז נפעל ש"להחליפם

12) ע"פ נשא שם, יד. שם, כח.

13) ח"ג יג, ריש ע"ב. טז, א. וראה ד"ה באתי לגני תשי"ג ס"ב.

14) ויקרא ד, ב.

15) נשא שם, כד. ועוד.

16) תניא פי"ח (כד, א). וראה לקו"ת שה"ש ה, ג. ד"ה באתי לגני שבהערות הקודמות. ועוד.

17) מיכה ד, ו. ברכות (לא, סע"ב ואילך) וסוכה (גב, ב) ופרש"י. וראה גם ב"ר פכ"ז, ד.

18) משפטים כא, י.

19) שבת פח, א.

באומה אחרת איני יכול²⁰, זוהי החופה והקידושין שבין בני-ישראל – דוקא – והקב"ה, ובמילא מוכרח הקב"ה לתת להם כל טוב.

וכמבואר באחרונים²¹, שלכא' הרי בני-ישראל אמרו "נעשה ונשמע" ומדוע הוצרך להיות "כפה עליהם הר כגיגית"?

ומבארים, הגם שהקב"ה רצה שיהי' "להחליפם באומה אחרת איני יכול", אעפ"כ בית-דין של מעלה יכולים לבוא בטענות: היתכן, כיצד זה מסתדר ע"פ הלכה וע"פ תורה (הרי יש אפשרות לגרש את האשה)?! לכן "כפה עליהם הר כגיגית", הקב"ה אנס, כביכול, את בני-ישראל שהיו אז בגדר פנוי, והדין באונס הוא ש"לא יוכל לשלח כל ימיו"²², ובמילא "להחליפם באומה אחרת איני יכול" – ע"פ דין תורה!...

אפילו אם בני עברו על חטא – אין להקב"ה ברירה, כביכול, ו"לא יוכל לשלח כל ימיו"!

ובמילא, מוכרח הבעל (הקב"ה) להעמיד הכל לאשה (בני), "שארה כסותה" וכ"ש "עונתה", ובאופן ד"לא יגרע" – הוא צריך לוודא שלא יחסר אצלה אף ענין, שיהי' לה בני חיי ומזוני רויחי, וכולם רויחי, בתכלית השלימות.

ובפרט עוד שהאשה, בני, היא אשה ומלכה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאז צריך הבעל – המלך, להעמיד לה את כל צרכי' בתור מלכה, כהדין בהל' אישות²³, שהבעל צריך לתת לאשתו לפי ערך הנכסים שבידו –

20) רות רבה פתיחתא ג. וראה קידושין לו, א (שו"ת הרשב"א ח"א סקצ"ד). במדב"ר פ"ב, טו. ועוד.

21) תפארת ישראל (למהר"ל) פל"ב.

22) תצא כב, יא.

23) רמב"ם הל' אישות פי"ב הי"א. טושו"ע אהע"ז

ס"ט ס"ג.

והיות שכאן מדובר אודות מלך מלכי המלכים הקב"ה, מובן מה שעליו לתת למלכה שלוו!

ז. ובפרט עוד שהאשה נקי' וטהורה כו', רק כיון ש"אשר הרעותי", מצד זה שהקב"ה ברא את היצה"ד, "שאור שבעיסה"²⁴ – לכן ישנה אפשרות שיהודי יעשה היפך רצונו.

האם יש לך (להקב"ה) טענות לבני-ישראל? אתה אשם בכך! הרי אתה בראת את היצר-הרע, וכפי שהגמ' אומרת²⁵ "ארבעה מתחרט עליהן הקב"ה שבראם כו' יצה"ד", "רצוננו לעשות רצונך ומי מעכב – שאור שבעיסה"²⁴, אתה עשית את ה"שאור" והכנסת א"ז ב"עיסה"!

וא"כ מה יש לך טענות ("איזו וואָס האַסטו טענות")!?

ח. עפ"ז – שמסכת סוטה מדברת אודות היחס שבין בני-ישראל להקב"ה, שאף שלפעמים קורה אצלם "כי תשטה", והם עוברים על חטא, הרי זה רק מצד הרוח שטות שבהם ומצד היצה"ד שהקב"ה "שתל" בהם ("ארינגעשטעלט"), אך באמת הם נקיים וטהורים – יובן גם (הגירסא ב)סיום המסכת, שע"פ כמה גירסאות, סיום המסכת היא הברייתא של רבי פנחס בן יאיר:

"רבי פינחס בן יאיר אומר זהירות מביא כו", עד שזה מביא "לידי טהרה" וטהרה מביאה לידי תחיית המתים "ותחיית המתים בא ע"י אליהו הנביא ז"ל במהרה בימינו כו", שהוא מבשר בשו"ט עד לבשורת הגאולה.

ט. ענין זה קשור עם סיום המסכת גם לפי הגירסא שהסיום הוא בדברי רב יוסף: "לא תייתי עונה דאיכא אנא".

והביאור בזה:

אין ענוים גדולים יותר מאשר בני-ישראל,

(24) ברכות יז, א. ובפרשי"י שם.

(25) סוכה שם.

(26) ע"פ ברכות יז, ב.

כנסת ישראל – והראי': מאז ומעולם הוצרכו בני-ישראל לתבוע בזרוע²⁶ שהקב"ה יתן להם הכל כדי המלך, כי ע"פ דין מגיע להם הכל, שהרי הקב"ה אנס אותם (כביכול), "כפה עליהם הר כגיגית", ואזי "לא יוכל לשלחה גו".

ועוד יותר – לבני-ישראל יש את מלא הזכות לתבוע: מה זה הגלות הזו ("וואָס איז דאָס פאַר אַ גלות"), מה זאת-אומרת שהבעל הלך למדינת הים²⁷ בה-בשעה שהיתה חופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל בין האשה (בני"י) והבעל (הקב"ה), ובנוסף לכך האשה נקי' וטהורה – ואם-כן, היתכן שהבעל הלך למדינת הים, היתכן שישנו גלות!!?

ואפילו אם יש חשש שהאשה עשתה משוה – הרי גם זה לא באשמתה, אלא הבעל אשם, כיון שהוא ברא את היצה"ד, והוא מתחרט על כך בכל יום!

ואם-כן, איזו הצדקה ישנה (לבעל, הקב"ה) להתנהג כך – שהוא הולך למדינת הים, ואת בני-ישראל שולח לגלות!!?

ורק כיון שבני ישראל הם כאלו ענוים, שגדולים מהם אי אפשר להיות – לכן אינם תובעים זאת!

אבל, כמה השיעור להיות עניו – תן דפיקה על השולחן ותגיד שיביאו את משיח תיכף ומיד!!

י. ע"פ המבואר לעיל תובן יותר הנקודה הנ"ל, שבמס' סוטה מדובר בנוגע לסימנים דעקבתא דמשיחא כפי שהם אצל בני".

דלכאורה עדיין צריכים להבין: אחד מהסימנים המובאים במס' סוטה⁵ על דרא דעקבתא דמשיחא הוא שה"מלכות תהפך למינות", שזה הרי קשור לכאור' רק עם (הגוים ב)עולם?

(27) ראה תענית כ, א. סנהדרין קד, סע"א. איכ"ר פ"א,

ג. וראה זח"א ר"י, א. ח"ג כ, א. עה, א.

ובמיוחד – ע"י ה"קול קורא" שלו ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"⁵, וההכרזה⁶ שצריכים רק "לצחצח את הכפתורים", ואח"כ ההודעה שכבר סיימו גם את זה, וצריך רק להיות "עמדו הכן כולכם"⁷ ללכת לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן – הרי זה צריך להוסיף עוד יותר חיות ושמחה בסיום העבודה דההכנה באופן ד"עמדו הכן כולכם" להגאולה, ובפרט – ע"י הוספה ב"נר מצוה ותורה אור" ובאופן שזה יגיע ויאיר בכל הסביבה, עד – בכל העולם כולו.

(משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תנשא" – מוגה, תרגום מאידית)

(5) נדפסו באגרות קודש שלו ח"ה ע' שסא ואילך. (7) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רעט. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ז ע' תל ואילך. "היום יום" טו טבת. ובכ"מ. (6) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

המדור מוקדש

לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות וקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

המדור "דבר מלכות" מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי'

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי'

ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי',

ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

המדור הבא – וילחום מלחמת ה' – וינצח" מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מול' כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה

נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולכן, היתכן שכאשר כו"כ מישאל עוסקים בחנוכה והכנת בית המקדש השלישי, יעמוד מישהו מן הצד ולא יהי עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו (ב"ב, תלמידיו וכו')?! – אלא ודאי ישתדל גם הוא להשתתף עמהם בחנוכה, לקרב ולזרז את חנוכה ביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה בימיו ובימינו.

וכאמור, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, אין מקום לחלישות, ח"ו, בהדעת בחנוכה זו, אלא אדרבה – לחזק ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך זריזות הכי גדולה, ע"ד מ"ש בנדבת המשכן "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר"¹⁰, "לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן"¹¹, ולא פסקו מלהביא עד ש"ויצו משה . . איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה גו"¹², ואילו בנדו"ד, לא רק שאין רשיון ממש רבינו שבדורנו, נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, להפסיק ח"ו בעשיית המלאכה, אלא אדרבה, ישנו ציווי מפורש להוסיף בה ביתר שאת וביתר עוז, עד שמשלימים מלאכת החנוכה דביהמ"ק השלישי.

(משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תשמ"ח - מוגה)

(12) שם, ו.

(10) ויקהל לו, ג.

(11) שמו"ר פמ"א, ב. תנחומא תרומה ג. ועוד.

ה"עולה מאלי" של דורנו זה

ובכל זה מתוסף הדגשה בדורות האחרונים, בעקבתא ועקבתא דעקבתא דמשיחא ובפרט בדורנו זה, דור האחרון דגלות:

אע"פ ש"אכשור דרי"מ (בתמי"), ובפרט בעקבתא דעקבתא דמשיחא כמבואר בחותם מסכת סוטה, שגם המעלות דדור זה באים כהמשך להדורות שלפני זה, ומקבלים את כל הכחות ואת ריבוי העבודה בתורה ומצות מהדורות שקדמו, עד שה"הדלקה" דה"נרות" דדור זה באה כתוצאה מהעבודה והדרכה דהדור שלפני זה וכו' – אבל הכח ע"ז ישנו, שמיד אח"כ – תהי' "שלהבת עולה מאלי".

ואדרבה: דוקא העקב שברגל, הדור הכי אחרון, יש בכחו להיות "עולה מאלי" ולהעלות את כל הדורות שלפני זה, ע"ז שהדור האחרון דהגלות נעשה הדור הראשון דהגאולה – הגאולה לכל בני ישראל במשך כל הדורות!

ובפרט שהרועה² אהרן הכהן שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – הראה בגלוי את אהבתו לכל בני ישראל, כולל – "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ע"י פעולותיו הרבות בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה [ובפרט ע"פ הידוע³ שבדורנו זה כבר אינם ע"ה כבדורות הראשונים, כיון שכיום יש לכל יהודי שייכות וידיעה בתורה (עכ"פ בתורה שבכתב, שבה יוצאים ידי-חובה אפילו כאשר לא ידע מאי קאמר⁴)],

(1) יבמות לט, ב. ושי"נ.

(3) ראה תו"א מקץ מא, א. סה"מ תקס"ח ח"ב ס"ע

תרמט ואילך.

(2) שכן נקרא אהרן במקרא מפורש "שלושת הרועים"

(4) שו"ע אדה"ז חאו"ח ס"נ. הל' ת"ת שלו פ"ב ס"ב-ב.ג.

(ח. וראה תענית ט, סע"א).

והביאור בזה:

רש"י מפרש²⁸ שהכוונה "מלכות תהפך למינות" היא: "המלכות השולטת על רוב העולם תהא למינות נמשכים אחר טעות שלו ותלמידיו נקראו מינים", כלומר, שימשכו אחרי הטעות של "אותו האיש", שתלמידיו נקראים מינים.

ועפ"ז תתיישב שאלה שניתן לשאול על הגמ' בענין "מלכות תהפך למינות": הרי כל המלכויות שבעולם, גם בדורות שלפנינו, היו מינים ועובדי עבודה זרה, ואם-כן, מהו הסימן בזה שדוקא בעקבתא דמשיחא "מלכות תהפך למינות"?

והביאור בזה: לא מדובר כאן אודות סתם מינים או סתם עובדי ע"ז, אלא מדובר על מינות של תלמידי "אותו האיש", שנצרות היא ענין של ע"ז כפי שהרמב"ם כותב²⁹.

ומכך מובן שהמינות הנמשכת מ"אותו האיש" ומתלמידיו היא גרועה יותר מכל שאר המינות אצל הגוים, וכפי שראו בפועל, שדוקא בגלל מה שאירע עם "אותו האיש" לפני אלפי שנים – סבלו בני ישראל מתלמידי צרות במשך הדורות, ענינים של עלילות דם וכו', שזה הגיע דוקא מתלמידי "אותו האיש" ולא מישמעאל וכו'.

והטעם לזה – מאחר שהוא ה' יהודי, לכן על-ידו הגיעו הצרות הכי גדולות לבני ישראל במשך זמן הגלות ר"ל.

(28) ראה גליון הש"ס שם (מרש"י דפוס אמשטרדם).

(29) הלי ע"ז פ"ט ה"ד. פיה"מ (הוצאת קאפאח) לע"ז פ"א מ"ג.

[אך היהודים לא צריכים להתפעל מהנוצרים הצועקים שיש למסור חלק מירושלים לידי הערבים, שהרי מה זה עסקך (של הנוצרי) מה שנעשה בירושלים השייכת ליהודים! מה אתה מתערב ואומר שיש לחלק את ירושלים וכו'?! מה אתה דואג כיצד לפרש את הפסוק בתורה³⁰ "שן תחת שן עין תחת עין"?!]

ומזה מובן, שגם הסימן ד"מלכות תהפך למינות" המובא במס' סוטה – קשור עם בני", ולכן הוא כתוב במס' סוטה.

יא. ע"פ הנ"ל יובן החילוק בין מס' סנהדרין למס' סוטה, שבמס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם, ובמס' סוטה מדובר אודות מצבם של בני ישראל.

והיות שמשיח יפעל הן בעולם והן בבני ישראל – לכן כאשר מדובר על הסימנים של דרא דעקבתא דמשיחא, אזי במס' סנהדרין שבה מדובר על מצב העולם – הוא מונה את הסימנים שיהיו בדרא דעקבתא דמשיחא בעולם, ואילו במס' סוטה שבה מדובר על מצבם של בני" – הוא מונה את הסימנים שיהיו בדרא דעקבתא דמשיחא אצל בני".

והטעם לזה שבמכתב צויין דוקא לגמרא בסוטה הוא כאמור: כיון שהמכתב נכתב בימי הספירה שבהם לומדים את מס' סוטה, ובמילא מובן, שימים אלה (ימי הספירה) יש להם שייכות מיוחדת עם מס' סוטה. ■

(30) משפטים כא, כד. ב"ק פג, ב. רמב"ם ה' חובל ומזיק פ"א ה"ג.

ההוראה מ"חלשה דעתו" של אהרן הכהן

א. [.] הלימוד וההוראה מהסמיכות דפרשת המנורה לפרשת הנשיאים – ש"כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה:

כאשר יהודי רואה או שומע שכו"כ מישראל עסקו בענין שהוא בבחינת חנוכת המשכן, ולדוגמא: פעולת החינוך (חנוכה) של יהודי (קטן בשנים או קטן בדיעות) בעניני התומ"צ, וכן הדלקת המנורה [שגם זה ענין של חינוך¹, ואדרבה, "שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות"] להדליק "נר ה' נשמת אדם", כל ז' הסוגים דבני", ב"נר מצוה ותורה אור", ע"י הפצת התורה והיהדות – הרי, בראותו שהוא "לא הי' עמהם בחנוכה", צריך להיות אצלו **חלישות הדעת**, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה"!

בסגנון אחר: "הבינו מדעו (לשון דעת) להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – צ"ל באופן שכל המציאות ד"מדעו" אינה אלא בענין ד"לעמוד לפני ה' לשרתו", ע"י העבודה במשכן, עד כדי כך, שכאשר נעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ע"י אחרים והוא לא הי' עמהם, "חלשה אז דעתו", שנעשה אצלו חלישות בכל מציאות הדעת, מכיון שאינה אלא בשביל עבודת המשכן, "לעמוד לפני ה' לשרתו"; ואם לא חלשה דעתו מזה שלא הי' עמהם – הרי זו הוכחה שעדיין לא הגיע לדרגא ש"הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" (עכ"פ בשלימות), שזוהי כל מציאות דעתו.

ליתר ביאור: מכיון שאמרו חז"ל² "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם"³, הרי, המחשבה שהוא צריך להשתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, עד כדי חלישות הדעת כשנעשה דבר מסויים ללא השתתפותו – אין בה משום גאווה.

אבל אעפ"כ, אין הכרח שהוא בעצמו ישתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, שהרי, מכיון ש"כל ישראל ערבים זה בזה"⁴, יכול הדבר להעשות ע"י אחר וכיו"ב.

ואעפ"כ, כשרואה או שומע שכו"כ מישראל עסקו בענין (של חנוכת המשכן) והוא לא הי' עמהם בחנוכה – הרי, אע"פ שהדבר לא הי' באשמתו, מכיון שהי' אנוס וכיו"ב, ויתירה מזה, שבשעה זו הי' עסוק בעבודה אחרת בעניני המשכן⁵, מ"מ, כאשר כל מציאות הדעת שלו אינה אלא בשביל עבודת המשכן, "הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – לא

דכל העולם.

(4) שבועות לט, סע"א. וש"נ. רמב"ם הל' שבועות פ"א ה"ז. פרש"י בחוקותי כו, לו.

(5) ולא עוד, אלא, שיתכן שבסופו של דבר (אף שלע"ע אינו יכול לידע זה) יתברר ש"שלך גדולה משלהם כו".

(1) להעיר מפ' האוה"ח שם שבהדלקת המנורה "כל יום כעושה מעשה חדש שמחנך הוא המנורה בכל הדלקה והדלקה".

(2) סנהדרין לו, סע"א – במשנה, וראה רמב"ם הל' סנהדרין פ"ב ה"ג.

(3) שעי"ז נעשה מעין נדו"ד אף שהוא במשכן הכללי

יועילו כל ההסברים להרגיעו, שכן, בידעו שמציאות הדעת היא בשביל עבודת המשכן, הרי, העובדה שנעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ללא השתתפותו (תהי' הסיבה אשר תהי') פועלת אצלו **חלישות הדעת**!

ב. אמנם, בענין זה יש חילוק בין עבודת אהרן לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני): ובהקדים – דיוק הלשון "חלשה אז דעתו", שחלישות דעתו של אהרן לא היתה אלא לאחר שנסתיימו י"ב ימים דחנוכת המשכן, כי, כל זמן שלא נסתיימה חנוכת המשכן הרי יתכן שסוכ"ס יצטווה גם הוא להשתתף בחנוכה, ורק לאחר שנסתיימה חנוכת המשכן, ונוכח לדעת **בוודאות** "שלא הי' עמהם בחנוכה" – "חלשה אז דעתו".

אבל בנוגע לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני) – הרי, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, לא נסתיימה חנוכה זו, ולכן, בראותו שכו"כ מישראל עוסקים בענין של חנוכת המשכן ללא השתתפותו – הרי, במקום שתהי' לו **חלישות הדעת** "כשלא הי' עמהם בחנוכה", עליו לנצל את **חוזק הדעת** לחפש דרכים כו' **להשתתף עמהם בחנוכה**, וכשיתקע מחשבתו ודעתו בחוזק (היפך הענין דחלישות הדעת לגריעותא) בודאי ימצא הדרך הנכונה להשתתף עמהם בחנוכה!

בסגנון אחר קצת: הסיבה לכך שבהשגחה פרטית ראה או שמע אודות פעולתם של כו"כ מישראל בענין של חנוכת המשכן, היא – לא כדי שתהי' אצלו חלישות הדעת "שלא הי' עמהם בחנוכה", אלא **אדרבה** – כדי שילמד הרואה בעבודתו לקונו, שגם הוא צריך לעסוק בעבודה זו, ע"י ההתבוננות בדעתו (בחוזק הדעת) כיצד יכול אף הוא להשתתף עמהם בחנוכה.

היתכן שכאשר כו"כ מישראל עוסקים בחנוכת הכנת ביהמ"ק השלישי, יעמוד מישהו מן הצד?!

ג. וענין זה הוא בהדגשה יתירה בדורנו זה:

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות שיזכה להיות דור הראשון של הגאולה. וכמובן מההכרזה הידועה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – לפני עשרות שנים – "לאלתר לתשובה"⁶ לאלתר לגאולה⁷, מכיון שכבר עומדים בסיומה של העבודה, ולא נשאר אלא "לצחצח את הכפתורים"⁸, ובימינו אלו – הצחצוח האחרון של הכפתור האחרון!

ומזה מובן, שבימינו אלו, כל פעולה ופעולה בעניני התומ"צ, ועאכו"כ הפעולה ד"בהעלותך את הנרות" ע"י הפצת נר מצוה ותורה אור, התורה והיהדות, שתוכנה חנוכת המשכן באופן ד"שלך גדול משלהם" [.] – מודגש בה ביותר וביותר הענין **דחנוכת** (חינוך והכנה) בנין ביהמ"ק השלישי⁹.

(לקו"ת דרושי שמע"צ פה, א. ובכ"מ).

(7) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"א-ג. ועוד.

(8) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(9) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ ויגש תשמ"ז.

(6) כולל גם הפירוש הפנימי דתשובה – "שאינ הפי' תשובה גשמית מעבירות דהיינו עזיבת החטא בלבד . . . אלא תשובה ומעשים טובים, דהיינו שלהיות המעשים טובים ומאירים באור ה' א"ס ב"ה צריך להיות בחי' תשובה שהוא להשיב את הנפש למקורה ושרשה כו"